

Condeiu fermecat

Ștefan Doroftei Doimneanu

Deși dispar din gând în alte gânduri,
Tot mai primesc rafale de idei
Preconcepute,
Transformate de furtună
În silabe necugetate.

Steluțe albe,
Ca un roi de fluturi orbi,
Zboară neconținut,
Plutind și forfotind
În mintea mea lipsită de mental,
Dezlănțuind urgia întrebărilor
introspectiv și iremediabil,
Rănindu-mi sinapsele...

Ambulanțele s-au înțepenit
În nămeții privirii,
Lansând S.O.S-uri
Către muzele plictisite de vorbăria
Fără cuvinte
Și cuvintele fără scântei,
Așteptând descarcerarea
Mugurilor înțepeniți în
Vorbele contorsionate.

Într-o ultimă încercare
Eu,
Somnambulul stihurilor,
Un liber-arbitru
Intrat în conflict cu inteligența,
Mă așez pe divanul verbelor
Răscolid sensurile
Intrate în nonsens,
Reaprinzându-mi lumina
Pe bulevardul rațiunii.

Tulburați și turbați,
Monștrii adormiți prin hăurile gândului,
S-au trezit deodată
Urlând de spaimă și disperare:
Condeiu fermecat
Se cațără din nou pe piscuri...

POEZII ONLINE

Și urcă...

Și urcă...

Curând va ajunge la stele.

27.05.2018